

0324 – 24. mars

Men til og med alle hårene på hodene deres er telt. Mat 10: 30.

Synes du dette er altfor mye, så du vanskelig kan tro det? Åpne da øynene dine, og se deg omkring! Eller er du så blind at du ikke en gang ser det som til og med din fornuft pleier oppdage? At alt det som finnes på jord er skapt for menneskene! At det ikke finnes en eneste stein eller tre som ikke er skapt til bruk for menneskene. Ja, hele massen av dyr er jo også skapt for menneskene, som tar alle i sin tjeneste.

Forteller ikke bare dette deg at Gud har en svært spesiell omsorg for menneskene, – at mennesket ligger ham spesielt på hjertet? Å, begynn da bare å se på all skapningen!

Er du så vantro at du kan gjøre din Frelser til en løgner, så du ikke tror ham, når han sier at alle hårene på hodet vårt er telt? Han har selv minnet oss om skapelsen, for å vekke vår tro på ham (Mat 6: 26 flg).

Og kan du få åpnet øynene så du ser at gjennom hele skapelsen er det menneskene Gud har hatt for øye med alt han har skapt. Da må dette virkelig også bli et veldig vitnesbyrd for deg om hva menneskene betyr for Guds hjerte. Og da vil du forstå at i alt som han sender dem, vil målet for ham være menneskets største behov, deres evige vel; frelse og evig liv.

Se så dine bitreste opplevelser i dette lyset. Så vil du kanskje se bare guddommelig kjærlighet og trofasthet i alt som har hendt deg. Du har kanskje mistet alt du hadde å leve av, og sliter med de største bekymringer for deg og dine. Du kan ha mistet din kjæreste venn på jord, som du ikke kan tenke deg å leve uten. Eller du har plutselig måtte gi opp noe som du i ditt hjerte hadde satt dine største forhåpninger til.

Dette er bittert. Men en gang skal du i evighetens lys se at ikke det minste av alt dette bitre hendte deg uten at det var Guds vilje. Ja, at det til og med hadde hans dypeste kjærlighets hensikt som mål: din udødelige sjels frelse!

Og dette er så stor, og for vårt gamle menneske så vanskelig, en sak, at det umulig kan skje uten at slike dype sår skjæres inn i vårt kjøtt og blod.

Eller du har kanskje opplevet noe som kan være ennå bitrere. Ved Guds store nåde er det kanskje skapt en trang i hjertet ditt, så ditt høyeste ønske bare er at hele livet ditt må få bli til ære for Gud og til velsignelse for mange mennesker. Men så har overaskende fristelser ført deg ut i stor synd og fall. Nå tror du tvert imot du er blitt, eller i alle fall kommer til å bli, til forargelse, og en vanære for evangeliet. Du ville nok langt heller vært død, enn at du skulle oppleve dette.

Å, ro ditt hjerte ned! Selv noe så usigelig bittert lar Gud sine kjæreste barn oppleve. Den mest trofaste disippelen, som sa han gjerne ville dø for sin Herre, og til sist også gjorde det, skulle først måtte gråte bittert over sin forferdelige fornektelse.

Se på den høyest benådede blant kvinner, utvalgt til å være selve Guds Sønns mor. En gang sang hun så henrykt: «Fra nå av skal alle slekter prise meg salig». Men hun fikk oppleve at hun ikke kunne finne dette dyrebare barnet. I tre dager hadde de mistet ham. Hennes hjerte fordømmer henne i hennes

store fortvilelse over at hun kunne miste ham. Hun ser seg som den aller største synderinne, som har hele skylden for at verdens frelser er borte. Derfor vil hun nå heller tie om at hun er mor til Guds Sønn!

Det er vårt hjertes dype forderv, dets trang til selvforduelse og andre synder, som skal brennes bort gjennom slike bitre opplevelser. La oss derfor bare lære å verdsette Gud og hans høye nådes mål med oss: Å føre oss helt fram til den evige frelse i himmelen.

La oss virkelig verdsette hans dype mening med alt det han sender i vår vei. Han vil rense, lutre og stadfeste oss i nåden, døde vårt gamle menneske, helligjøre vårt sinn, styrke troen, bønner, ydmykheten og alvoret. Han vil bruke det til å løsrive oss fra det forførende jordiske livet, og gi oss langt etter himmelen.

Når vi forstår at det er slike høye og hjertelige mål han har med alt det han sender oss, la oss da bare ydmykt og takknemlig lovprise ham for alt det som hender oss. La oss aldri glemme det herlige ordet som står og faller med Herren Kristus selv: «Til og med alle hårene på hodene deres er telt».

Og ser du deg altfor uverdigg til så overstrømmende stor nåde, så hør det som høytideligg sies i Åp 5: 1–6 om hvor uverdigg alle skapninger er innfor Gud. Der står det at «ingen i himmelen eller på jorden eller under jorden» ikke en gang var i stand til å «se på boken» –.

Likevel skulle ikke Johannes gråte over dette. For der fantes én som var verdigg, sa en av de eldste i himmelen: «Ikke gråt! Se, Løven av Juda stamme har seiret!». Og da så Johannes et lam, som om det var slaktet.

Å, måtte det synet gå gjennom marg og bein hos oss, så det alltid står for øynene våre! Så vi aldri glemmer at bare Lammet, som er slaktet, er verdigg. Og det gjelder for oss.

For Lammet er jo slett ikke slaktet for egne synder. Men for oss! Og det er for dette Lammets skyld vi betyr så mye for Gud, at til og med alle hårene på hodene våre er telt, og at ikke et hår faller fra hodet vårt uten at han vil det.